

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, ul. 28. října 851/26, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21.8.2012, č.j. 8927/12-1100-500331,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 21.8.2012, č.j. 8927/12-1100-500331, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Teplicích (dále jen „správce daně“) ze dne 24.1.2012, č.j. 8622/12/210410500962, kterým byl podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnut žalobcův návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocnými dodatečnými platebními výměry správce daně ze dne 18.11.2009, č.j. 159680/09/210912506946, č.j. 159695/09/210912506946, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 a 2007, neboť nebyly shledány důvody obnovy.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že rozhodnutí původního žalovaného neobsahuje datum podepsání, a tedy neobsahuje náležitost podle ustanovení § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu. Znalecký posudek č. 8/2011, který je součástí trestního spisu sp. zn. 4 T 158/2011 vedeného u Okresního soudu v Teplicích obsahuje v závěrech zjištění znalce, že ze spisového materiálu není možné stanovit základ daně z příjmů fyzických osob za roky 2006 a 2007, a není tudíž možné ani stanovit daň za uvedené roky, a to proto, že nejsou k dispozici podklady pro stanovení výdajů souvisejících s příjmy podle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Znalec zhodnotil postup správce daně tak, že se dopustil nepřesností a vycházel z neúplných informací. Zejména nezajistil žádné doklady o výdajích a nákladech daňového subjektu. Nabytí pozemku nelze posuzovat jako bezúplatné. Přesto, že prodávané pozemky byly zhodnoceny výstavbou a vybudováním inženýrských sítí, nebyly ve výdajích zohledněny výdaje na toto zhodnocení. Žalobce se o nesprávném postupu správce daně dozvěděl až z uvedeného posudku znalce, který mu byl doručen dne 14.12.2011 a z tohoto důvodu žádal obnovu řízení. Ve věci se nejedná o případ uvedený v ustanovení § 117 odst. 2 daňového řádu, neboť nelze podat dodatečné přiznání nebo dodatečné vyúčtování. Současně s návrhem na obnovu řízení, podal žalobce návrh na zastavení výkonu rozhodnutí, o kterém nebylo vůbec správcem daně rozhodnuto. Dne 23.2.2012 vzal státní zástupce zpět obžalobu žalobce a lze konstatovat, že uvedený znalecký posudek není v rozporu se skutečným stavem věci, ale naopak je v souladu se skutečným stavem věci. Správce daně tak nesprávně určil základ daně žalobce za roky 2006 a 2007. Původní žalovaný porušil ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, když se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce základ daně i daň musí být stanoveny dle zákona a musí být shodné, ať se jedná o daňové nebo trestní řízení. Ačkoliv jsou ve spise o daňové kontrole obsaženy důkazy o vynaložení výdajů na zhodnocení pozemků, správce daně i původní žalovaný odmítají tuto skutečnost uznat.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly nekontaktní a správce daně postupoval tak, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji tím, že zajistil veškeré dostupné podklady, včetně výdajů. V podrobnostech odkázal na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí a dále popsal dosavadní průběh daňového řízení a zaujal stanovisko, že žalobci neplynuly žádné příjmy spojené se zajištěním a výstavbou komunikace a inženýrských sítí, a proto nebyly ze strany správce daně žalobci uznány ani výdaje s těmito díly související. K absenci data podepsání žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem dne 21.8.2012, a tvrzení žalobce o absenci podpisu se tak nezakládá na pravdě. Žalobce ani nekonkretizoval svoji námitku, že se původní žalovaný nevypořádal se všemi důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Na vyjádření původního žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 22.3.2013, v níž uvedl, že nesprávnost zjištěného základu daně a daně samotné správcem daně je doložena dvěma posudky znalce. Na důchod žalobce je však prováděna daňová exekuce. Správce daně ustanovil žalobci pro daňovou kontrolu zástupce, který však nesplnil své povinnosti, neboť by v řízení musel vznést námitky, které by zabránily správci daně určit nesprávně daň z příjmů fyzických osob. Pokud byl žalobce nekontaktní, tak jen proto, že se léčil pro vážné onemocnění. Názor žalovaného, že stát má právo inkasovat i nesprávně vyměřenou daň je neudržitelný.

V duplice žalovaný uvedl, že žalobce konkrétně neuvedl, v čem nesplnil zástupce své povinnosti. I kdyby tomu tak bylo, nebylo by to důvodem ke zpochybnění postupu správce daně. S tvrzením o své léčbě a s tím související nekontaktnosti přišel žalobce až poté, co mu to bylo vytýkáno žalovaným a ani tuto skutečnost nijak nedokládá.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nezabývalo všemi důvody odvolání, soud uvádí, že takovouto vadu neshledal. Rozhodnutí je přezkoumatelné a původní žalovaný vyložil, proč se nezabýval, vzhledem ke svému právnímu názoru spočívajícímu v omezeném přezkumu, všemi námitkami. Původní žalovaný se sice zabýval v určitých aspektech i meritem věci, avšak jak sám v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, činil tak pro úplnost, přičemž těžiště jeho rozhodnutí spočívá v tom, že znalecký posudek č. 8/2011 nelze považovat za existující skutečnost, která vyšla najevo až v době po nabytí právní moci pravomocně vyměřené daně z příjmů fyzických osob za roky 2006 a 2007. Správností tohoto právního názoru se bude soud zabývat níže. Důvody pro něž nebylo možno návrhu vyhovět původní žalovaný dostatečně vyjádřil.

Soud se nejprve zabýval námitkou absence data podpisu na žalobou napadeném rozhodnutí.

Podle § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu rozhodnutí obsahuje datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.

Ve správním spise je založeno žalobou napadené rozhodnutí, které je v dolní části opatřeno doložkou „Platný podpis, 21.8.2012, Ing. Jana Janoušková, ředitelka Finančního ředitelství v Ústí nad Labem“. Z doručanky k tomuto rozhodnutí se podává, že uvedené rozhodnutí bylo doručováno elektronicky prostřednictvím datových schránek, bylo do datové schránky právního zástupce žalobce dodáno dne 21.8.2012 a tato zpráva byla vyzvednuta (doručena) dne 22.8.2012. Přímou v rozhodnutí doručovaném žalobci, jehož kopii přiložil žalobce k žalobě, není uvedeno žádné datum, avšak toto datum je uvedeno v rozhodnutí ve správním spise (viz shora uvedená doložka) a žalobce konkrétně neuvádí, v čem byl absencí této náležitosti v samotném těle žalobou napadeném rozhodnutí zkrácen na právech. Soud konstatuje, že případnou absenci data podpisu v rozhodnutí doručovaném žalobci je možno považovat za vadu uvedeného rozhodnutí, avšak ne každá vada napadeného rozhodnutí musí nutně vést k jeho zrušení. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. vede ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze vada, která je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem a tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.2.2007, sp. zn. 2 Afs 125/2006, www.nssoud.cz). V daném případě soud absenci data podpisu za vadu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. neshledal.

K vlastnímu závěru správce daně a původního žalovaného, že nejsou dány důvody obnovy řízení, soud uvádí následující.

Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Dle soudu je na jedné straně zřejmé, že správce daně a potažmo odvolací orgán jsou povinni se zabývat každou jednotlivou skutečností, zda odůvodňuje povolení obnovy řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 9.10.2003, sp. zn. 6 A 59/2000, www.nssoud.cz), avšak rozsah tohoto zkoumání má své zákonem jasně vymezené hranice.

V případě tvrzených důvodů obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se zkoumá pouze to, zda označené skutečnosti či důkazy jsou vsutku nové a vyšly najevo poté, co o věci bylo již pravomocně rozhodnuto, a zda nemohly být v řízení bez zavinění obou stran (jak správce daně, tak i daňového subjektu) již dříve uplatněny; správce daně dále prověří, zda tyto nové důkazy a skutečnosti byly uplatněny řádně v žádosti o povolení obnovy řízení. V této fázi však správce daně v žádném případě nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení mří pouze na otázky skutkové, nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor (srov. Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, a.s., Praha, 2011, komentář k § 117).

Situaci spočívající v tom, že byl vypracován znalecký posudek zpochybňující závěry pravomocně skončeného řízení, se správní soudy opakovaně zabývaly a lze z jejich judikatury poukázat na následující závěry.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2004, sp. zn. 7 A 88/2001,

www.nssoud.cz, platí, že: „Nové skutečnosti je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově, tj. po právní moci rozhodnutí, jen vyšly najevo a předtím - přes svoji existenci - nebyly známy ani daňovému subjektu ani správci daně, a nemohly být tedy vzaty v úvahu v daňovém řízení a brány v úvahu při rozhodování.

Především je nutno zdůraznit, že znalecký posudek je v českém právním řádu důkazem, který se vyžaduje k posouzení skutkového stavu, jestliže takové posouzení závisí na odborných znalostech. Znalec je tedy osobou, která prostřednictvím svých odborných znalostí posuzuje skutečnosti určené soudem, správním orgánem nebo jiným subjektem a ve znaleckém posudku sděluje subjektivní výsledek tohoto posouzení. V žádosti o podání znaleckého posudku by měl být proto vymezen úkol znalce, a to určením skutečností, ke kterým se má znalec vyjádřit z hlediska svých odborných vědomostí a schopností. Není přípustné svěřit znaleckému posouzení právní kvalifikaci těchto skutečností, a již vůbec nelze znaleckým posudkem dokazovat, zda k určitému skutkovému ději došlo či nikoliv.“

Úkolem znaleckého posudku dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu „je odborně posoudit skutečnosti již existující, v daném případě tedy skutečnosti, které existovaly již v době daňového řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není znalecký posudek ze dne 31.1.2000 a jeho akceptovatelný závěr novou skutečností nebo důkazem, který zde existoval v době rozhodování a který vyšel najevo po právní moci rozhodnutí. Není tedy způsobilý vyvolat úvahu o povolení obnovy řízení v této věci.“

Znalecký posudek vyhotovený v trestním řízení následujícím po daňovém řízení není důkazem, který by bez dalšího nemohl uvést daňový subjekt (žalobce) v daňovém řízení. Z toho vyplývá, že důkazy následně provedené v trestním řízení, jejichž navržení a provedení v daňovém řízení nic nebránilo, nelze považovat za nové, resp. takové, které nemohly být bez jeho zavinění nebo bez zavinění správce daně uplatněny již v daňovém řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, sp. zn. 1 Afs 124/2006, www.nssoud.cz).

Pojem nové skutečnosti je třeba chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník daňového řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (srov. rozsudky NSS ze dne 30.6.2004, sp. zn. 6 A 176/2002; ze dne 31.1.2011, sp. zn. 8 As 18/2010, www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného je zřejmé, že znalecký posudek č. 8/2011 vyhotovený v trestním řízení vedeném se žalobcem nemůže být vůbec novou skutečností nebo důkazem ve smyslu ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť posuzoval skutečnosti existující již v době vedeného daňového řízení, o jehož znovuvotevření žalobce usiluje a dále nic nebránilo žalobci, aby si sám obdobný znalecký posudek opatřil již v průběhu uvedeného daňového řízení. Závěr správce daně i původního žalovaného, že znalecký posudek č. 8/2011 není skutečností, která vyšla najevo až v době následující po nabytí právní moci pravomocně vyměřené daně z příjmů fyzických osob za roky 2006 a 2007 a nelze na jeho základě činit úvahu o obnově řízení, je správný.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová